

свързях творчеството на поета с усилията и с ролята на “Пенчо Славейковата школа” в българския литературно-исторически процес. Към подобни заключения може да доведе и един поглед върху Яворовия лиричен герой, очистен от тесния биографизъм и психологизъм.”

През 1990 година Вера Прокешова издава своята преводна антология на българския символизъм, в която освен Пенчо Славейков, Димчо Дебелянов, Николай Лилиев и Христо Смирненски е включен и Пейо Яворов със стихотворенията: Две хубави очи, Стон, Пръстен с опал, Нирвана, Две души, Не бой се и ела, Слова, Духът на възделението.

Не на последно място е и интересът към драматическото творчество на Яворов. Пиесата му “В полите на Витоша” излиза за пръв път в превод на Ян Михалко през 1959 година. През 1977 година Хелена Дюришова публикува своя превод на същата пиеса.

Интересът към Яворовата поезия в Словакия не е случаен. “Преводът, както и другите форми на интерпретация на чужди произведения - както пише професор Кошка, - изобщо не е възможен без съзнателно или несъзнателно сравняване.” А по този начин се популяризира най-старата българска литература, като се започне от Шафариковата история на старобългарската литература от 1826 и “Цветобране на славянската книжнина в България” от 1849 година. Стремешът на словашките литератори винаги е насочен към намиране на различни културни и исторически аналогии, които в политически и културен аспект, имайки предвид словашката история, не е лишена от вътрешни връзки. Така българският символизъм се свързва със “словашката модерна”, а един от неговите най-ярки представители в лицето на Яворов е предмет на силен интерес и проучвания. Независимо дали Яворов ще се сравнява със силно социалния поет Иван Краско или пък ще се различават неговите условно казани “черни” и “бели” творчески периоди, едно е сигурно, Яворов е измежду най-дискутираните и четени български поети в Словакия.